

Why Britain's so much rain can't sustain its thirst (Part II)

Vì sao ở Anh mưa nhiều thế mà vẫn thiếu nước dùng (Phần II)

There's no reason why soggy old England can't achieve water security.

Không có lý do gì để nước Anh già cõi và sũng nước lại không thể đảm bảo an toàn về nước.

(follow on tiếp theo)

Sao Paulo, in Brazil – a country that boasts 12-16% of the world's freshwater – incredibly almost ran out of water in 2014 during the worst drought in its history. The main reservoir for the country's largest city dropped to just 3% capacity (far lower than Cape Town's widely reported crisis in 2018, when officials came perilously close to turning off the

city's taps if its reservoirs fell below 13.5% capacity). In August 2018, the mighty Danube river flowing through Hungary dropped to a record low of barely above half a metre, halting tourist cruises and freight shipping.

England's London and Thames Valley region is classified by the UK Environment Agency as *'seriously water stressed'*. *"We have relatively small water storage facilities"*, explains Steve Tuck, abstraction manager for Thames Water, *"which means we take from rivers and groundwater aquifers to supply the large population."* He admits this system is *"a little hand to mouth"*. High rainfall in winter should sufficiently top up the aquifers and slowly seep out into the rivers during summer. But over-use by households coupled with a growing population and less frequent rainfall has led to *"an exacerbation"* of the problem, Tuck admits.

Sao Paulo, ở Brazil - một quốc gia tự hào chiếm 12-16% lượng nước ngọt thế giới - gần như cạn hết nước năm 2014 trong đợt hạn hán tồi tệ nhất trong lịch sử. Hồ chứa chính cho thành phố lớn nhất của quốc gia này đã giảm xuống chỉ còn bằng 3% dung lượng (thấp hơn nhiều so với cuộc khủng hoảng nổi tiếng vào năm 2018 của Cape Town, khi mà chính quyền suýt nữa phải khóa vòi nước thành phố nếu hồ chứa nước giảm dưới 13,5% dung lượng). Vào tháng 8/2018, sông Danube hùng vĩ chảy qua Hungary đã giảm xuống mức kỷ lục thấp, chỉ còn xấp xỉ hơn nửa mét, tàu du lịch và tàu hàng phải dừng vận chuyển.

Vùng London và khu vực thung lũng sông Thames ở Anh được Cơ Quan Môi Trường Anh xếp hạng là *'căng thẳng nghiêm trọng về nước'*. *"Chúng ta có tương đối ít các kho trữ nước"*, Steve Tuck, người quản lý khai thác của cơ quan Thames Water, giải thích, *"nghĩa là chúng tôi lấy nước từ các sông và tầng nước ngầm để cung cấp cho số lượng cư dân rất lớn."* Ông thừa nhận hệ thống này là *"ăn xổi ở thì"*. Lượng mưa lớn vào mùa đông phải chứa đầy các tầng ngầm nước và từ từ ngấm vào các dòng sông vào mùa hè. Nhưng việc sử dụng quá mức của các hộ gia đình cùng với dân số tăng nhanh và mưa ít đã làm nghiêm trọng thêm vấn đề, Tuck thừa nhận.

'Thames Water' has even invested in the UK's very first desalination facility in the Thames estuary to provide London with an additional 150 million litres of drinking water a day. *"Another option is to potentially transfer water across from the River Severn, water that ultimately comes from the Welsh mountains, and transfer that [by pipeline] to the Thames"*, says Tuck, which raises the prospect of the thirsty south sucking the rest of the UK dry.

There is a prospect of the global north sucking the global south dry, too. UK supermarkets offer fresh fruit and vegetables all year round, irrespective of the season, supplied from

around the world. Around 24% of this is thrown in the bin, the vast majority after purchase. According to *Dorcas Pratt*, deputy director of Water Witness International, the sustainable development and water charity, *“the big story here is that 62% of our virtual water use in the UK – the water we needed to produce food we eat and products we use – is sourced overseas. The water used by the UK is interwoven with that of communities and economies across the world”*.

Cơ quan ‘Nước sông Thames’ thậm chí đã đầu tư một cơ sở khử mặn đầu tiên của Anh tại cửa sông Thames để cung cấp cho London thêm 150 triệu lít nước uống mỗi ngày. *“Một lựa chọn khác là sẽ tải nước từ sông Severn, nước về ngay từ nguồn ở vùng núi Welsh, theo đường ống đến sông Thames”*, *Tuck* nói, điều này làm tăng triển vọng là miền nam thiếu nước sẽ hút cạn nước từ phần còn lại của nước Anh.

Cũng có một triển vọng là phía Bắc toàn cầu sẽ hút hút cạn nước phía Nam toàn cầu. Các siêu thị ở Anh bán trái cây và rau quả tươi quanh năm, bất kể là mùa nào, nó được cung cấp từ khắp nơi trên thế giới. Khoảng 24% lượng này sẽ bị ném vào thùng rác sau khi mua xong. Theo *Dorcas Pratt*, phó giám đốc của Water Witness International, cơ quan phát triển bền vững và từ thiện về nước, thì *“câu chuyện lớn ở đây là 62% lượng nước sử dụng ảo ở Anh - tức lượng nước cần thiết để sản xuất ra thực phẩm chúng ta ăn và các sản phẩm chúng ta dùng - có nguồn gốc ở nước ngoài. Nước được sử dụng bởi Vương quốc Anh đan xen với nước của các cộng đồng và nền kinh tế trên toàn thế giới”*

“Our global water footprint means that the water used by the UK is interwoven with that of communities and economies across the world. So not only are we over-abstracting water from some of the UKs aquifers, but through our globalised consumption patterns we are driving over abstraction (or pollution or water conflict or ecosystem degradation) in countries across the world.” She points to the asparagus farms in Peruvian deserts as just one example

Despite dry spells and drought becoming more frequent in the UK, *Catherine Moncrieff* at WWF-UK believes the underlying issue is people *“using water wastefully”*. Traditionally wet countries need to reconnect with the worth and cost of water. Only half of households in England and Wales have a water meter installed. The other half pay a flat monthly rate, irrespective of the amount of water they use; you can leave a lawn sprinkler on all day, or take a one-hour shower, and face no extra cost.

“Dấu chân nước toàn cầu của chúng ta có nghĩa là lượng nước mà Anh sử dụng được đan xen với lượng nước của các cộng đồng và các nền kinh tế trên toàn thế giới. Vì vậy, chúng

ta không chỉ khai thác nước từ một số tầng chứa nước của Anh, mà thông qua mô hình tiêu thụ toàn cầu hóa, chúng ta còn đang khai thác nước (hoặc làm ô nhiễm hoặc gây xung đột nước hoặc suy thoái hệ sinh thái) ở các nước trên khắp thế giới." Bà nêu trường hợp các trại trồng măng tây ở sa mạc Peru làm ví dụ.

Mặc dù các đợt khô hạn ngày càng trở nên thường xuyên hơn ở Anh, *Catherine Moncrieff* tại WWF-UK cho rằng vấn đề cơ bản là người dân ở đây "*dùng nước rất lãng phí*". Các quốc gia vốn mưa nhiều cần kết nối lại với giá trị và chi phí của nước. Chỉ một nửa số hộ gia đình ở Anh và xứ Wales là có lắp đặt đồng hồ nước. Nửa còn lại trả một mức giá cố định hàng tháng, bất kể lượng nước họ sử dụng; người ta có thể để một vòi phun tưới bãi cỏ chạy cả ngày, hoặc tắm trong một giờ, mà không phải trả thêm tiền.

By contrast, an Environment Agency report from 2008 identified Denmark, Finland, the Netherlands, Germany and Belgium as almost fully metered – all had a far lower water consumption per person than the UK’s 150 litres a day. Finland’s was just 115 litres per day. But that wasn’t always the case. In the 1970s, Finns saturated themselves with some 350-420 litres per day. The downward trend since, says the report, is due to "*higher water prices, better technology in households and utilities, increased consumer awareness and better utility management.*"

Ngược lại, một báo cáo của Cơ Quan Môi Trường từ năm 2008 cho biết Đan Mạch, Phần Lan, Hà Lan, Đức và Bỉ đã lắp đồng hồ nước gần như toàn bộ - và tất cả đều có mức tiêu thụ nước theo đầu người thấp hơn rất nhiều so với 150 lít ở Anh. Phần Lan chỉ là 115 lít mỗi ngày. Nhưng đó không luôn như vậy. Vào những năm 1970, người Phần Lan phung phí khoảng 350-420 lít mỗi ngày. Theo báo cáo, xu hướng giảm là do "*giá nước cao lên, do công nghệ trong nhà và dịch vụ tiện ích tốt hơn, nhận thức của người tiêu dùng tăng hơn và việc quản lý dịch vụ tiện ích tốt hơn.*"

According to *Linstead* at WWF, "*almost every country that has carried out successful water efficiency campaigns has metering. Universal water metering also helps the utility to detect leaks, meaning further water savings.*"

Denmark, too, used to take freshwater for granted – perhaps understandably, in a small country that boasts over 120,000 lakes and 69,000 km of watercourses. In 1989, the average Dane quaffed, flushed and bathed in 170 litres per day, at a cost of just 2 euros per cubic metre (1,000 litres). The introduction of mandatory water metering and a steady price increase up to 7 euros pcm by 2012 saw individual consumption drop to 114 litres per day.

WWF go further, saying that 80 litres per person “*is entirely possible to achieve now*” in homes fitted with modern, water-efficient appliances.

A coalition of charities including WWF and WWT, under the moniker “*Blueprint for Water*”, are now calling for more sustainable water consumption, both in the UK and beyond. Between 2010 and 2015, Southern Water became the first English water company to begin mandatory metering; over the same period, the company achieved a 16% reduction in per capita water consumption and a 15% reduction in leakages.

There’s no reason why soggy old England “*can’t achieve water security*”, says Freeman. “*We’ve got plenty of water when it rains! We just need to be better at using it.*”

Theo Linstead tại WWF, thì "hầu như mọi quốc gia đã thực hiện tốt các chiến dịch hiệu quả về nước đều có việc lắp đồng hồ nước. Việc lắp đồng hồ một cách phổ quát cũng giúp các công ty phát hiện được rò rỉ, nghĩa là tiết kiệm nước hơn nữa."

Đan Mạch cũng vậy, đã từng dùng nước miễn phí - có lẽ cũng dễ hiểu vì là quốc gia nhỏ và tự hào có tới hơn 120.000 hồ và 69.000 km sông ngòi. Vào năm 1989, người Đan Mạch trung bình uống, xả và tắm 170 lít mỗi ngày, với giá chỉ 2 euro mỗi mét khối (1.000 lít). Việc bắt buộc lắp đồng hồ nước và tăng giá nước tới 7 euro/m³ vào năm 2012 cho thấy mức tiêu thụ cá nhân giảm xuống còn 114 lít mỗi ngày. WWF còn đi xa hơn, nói rằng 80 lít/người hiện nay là “*hoàn toàn có thể đạt được*” ở những nhà có các thiết bị hiện đại và tiết kiệm nước.

Một liên minh của các tổ chức từ thiện bao gồm WWF và WWT, dưới biệt danh "*Blueprint for Water*", hiện đang kêu gọi tiêu thụ nước bền vững hơn, cả ở Anh và các nước khác. Từ năm 2010 đến 2015, Southern Water đã trở thành công ty nước đầu tiên của Anh bắt đầu việc đo nước bắt buộc; trong cùng thời gian đó, công ty đã giảm được 16% lượng nước tiêu thụ bình quân đầu người và giảm 15% lượng nước rò rỉ.

Không có gì lý do để nước Anh già cỗi và sũng nước lại "*không thể đảm bảo an toàn về nước*", Freeman nói. "*Chúng tôi có nhiều nước khi trời mưa! Chúng tôi chỉ cần sử dụng nó một cách tốt hơn.*"

Tim Smedley (UK)

A.H.A. giới thiệu